

DEN NORSKE KIRKE

Sør-Hålogaland bispedømmeråd

1. Jeg er oppvokst i Bergen, med klassisk arbeiderklasse- og folkekirkebakgrunn. Far er fra byen mellom de syv fjell, og mor er fra Torghatten. Barndommen min var mer preget av idrett, fiske og fjellturer enn av kirkegang. Jeg er gift med Trude, som er leder for den kommunale flyktningetjenesten og voksenopplæringen. Sammen har vi fire voksne barn. Vi har også hvert vårt voksne barn fra tidligere forhold. Jeg er glad i mennesker, i naturen, i Kirken, i å lære nye ting, og i å skape ting sammen med andre. Jeg henter krefter ved å gå på tur, ved å reise og ved å være på sjøen.

2. Det sentrale omdreiningspunktet i troslivet mitt er Jesus. Den daglige småbønnen, bibellesning og opplevelsen av Guds storhet i naturen (og på havet) er viktig for troen min. Det samme er søndagsgudstjenestene og andre menneskers fortellinger og vitnesbyrd. Den intellektuelle siden av troen preges av at jeg er prest og formidler, og at jeg forsker på teologi. Arbeidet som prestelærer og prest har gitt meg en trygghet som gjør at jeg har lett for å snakke om Gud og om eksistensielle spørsmål med alle slags mennesker. Jeg er også heldig som har fått være misjonær og døveprest i mange år. Dette gjør at jeg har fått lært noe om mangfoldet i den verdensvide kirken. Som prestelærer prøver jeg å formidle at Kirken må være til stede der folk er, og vi må ta på alvor spørsmål og problemer som folk strever med nå. Grunnen til at jeg er prest, er at jeg kjenner meg omsluttet av Guds kjærlighet, og at jeg ønsker å dele dette med andre. Evangeliet, budskapet om at Gud er med oss, er ikke gått ut på dato, men formidlingen må tilpasses målgruppen. Kirken må tørre å endre språkdrakt og å utforske nye plattformer.

3. Jeg har vært regional leder i flere organisasjoner:

Naturvernforbundet, NMS, Presteforeningen og et politisk parti. Jeg har også vært gruppeleder på fylkestinget i to perioder, og medlem av hovedutvalget i fylkeskommunen. Ved presteskolen i Meiganga i Kamerun var jeg viserektor, og nestleder (viserepresentant) på misjonsfeltet. Jeg har også hatt ulike andre lederverv og styreverv lokalt, regionalt og nasjonalt, og jeg har formell utdannelse i ledelse fra Norges Handelshøyskole (NHH) og VID. Samlet sett har jeg en nokså brei og sammensatt lederkompetanse innenfor det som omtales som strategisk, organisatorisk og politisk ledelse. På fagspråket heter min uttalte ledelsesfilosofi *tjenende ledelse*. Det innebærer å lytte til og har kontakt med grasroten i organisasjonene en leder. Både brukere og ansatte må høres før ledere og råd setter ord på strategien. Nøkkelordene her er: Brukerne og målsettingen i fokus, lytt til medarbeiderne, utform felles visjoner og planer og kommuniser disse. Evaluer resultatene og reforhandle mål, visjoner og planer kontinuerlig.

4. For å realisere visjonene til Den norske kirke må en biskop jobbe på flere nivåer parallelt, og være en formidler mellom ulike nivå og personer. En må lytte til det lokale nivået og de som virker på grasroten og jobbe tett med regionalt og nasjonalkirkelige aktører. Biskopen skal bidra både med å bygge broer mellom

aktører i og utenfor kirken, bidra med sin teologiske spisskompetanse og med å minne alle aktørene på hva det vil si å være kirke.

Min bakgrunn med brei og sammensatt kompetanse fra kirke og samfunn, og erfaring med kommunikasjon, er gode redskaper å ta med inn i en så viktig rolle: visjonen *Mer himmel på jord* handler om at Kirken skal speile Guds kjærlighet i det vi sier og i det vi gjør.

Doktorgradskompetanse på flere av Kirkens satsingsfelt vil kunne bidra når visjonen skal omsettes i strategiplaner og i handling.

Erfaring fra politisk arbeid, fagforeningsarbeid, mediehåndtering -og kanskje aller mest erfaring som prest og lærer- hjelper til med å kommunisere visjonene og målene både innover i Kirken og utover i samfunnet.

5. Den norske kirke er en folkekirke i sterk endring. Noen kjennetegn på forandringene vi står oppe i er økt mobilitet, sekularisering, individualisering, sentralisering, teknologiutvikling, en påtrengende klima- og miljøtrussel, en usikker internasjonal situasjon, og krav om omstrukturering. Dette utfordrer oss på hva vi skal tenke om Kirkens rolle og plass, og hva vi bør prioritere.

I Sør-Hålogaland har kirken fortsatt en plass i livshendelsene til majoriteten av folket. Det bør være en prioritert oppgave for Kirken å opprettholde denne tilhørigheten. Kirken bør være til stede, opprettholde et akseptabelt gudstjenesteliv over hele bispedømmet, oppfordre medlemmene til å døpe barna sine, og få de unge til å delta på kirkelig konfirmasjon. I en tid med *rekrutteringsutfordringer* er det nødvendig å strekke seg langt for å sikre rekruttering av gode ansatte med høy kompetanse.

Ikke minst *konfirmasjonstiden* og *ungdomsfasen* er enormt viktig. I bispedømmet er andelen som deltar i Kirkens konfirmasjonsundervisning under landsgjennomsnittet. Dette bør stå høyt på bispedømmerådets agenda. Konfirmasjonen skjer i en alder som setter spor og retning for resten av livet. Når jeg leser årsrapporten for bispedømmer for 2022, tenker jeg at det godt kunne vært et prosjekt i bispedømmet som kulminerte med en satsing på ungdom gjennom et ungdomsår? Dette kunne gjerne vært gjort i samarbeid med en eller flere av de teologiske høyskolene. Mange steder i landet er det også gode erfaringer med teologikurs for voksne. Dette er konsepter som kan utvikles og prøves ut.

En viktig del av Kirkens lokale arbeid handler om *omsorg og diakoni*. I hverdagen møter de ansatte i menighetene ofte flyktninger og immigranter. Der det er stor tilflytting, kan menighetene med fordel utfordres på å invitere de nye innbyggerne inn i menighetslivet. En økende grad av individualisering gjør også at mange i dag har svake nettverk og kjenner seg ensomme. Mange steder vil det være naturlig at menighetene bygger opp møteplasser, og at de ansatte og frivillige bruker tid på å møte mennesker som ønsker hjemmebesøk. Et annet mulig satsingsfelt er å legge til rette for at de lokale gudstjenestene blir strømmet. I tiden som kommer, vil spørsmålet om kirkelig organisering fortsatt stå sentralt. Alle kirkelige medarbeidere må få bruke kompetansen sin og bli tatt på alvor som likeverdige deltagere i teamene, og det er viktig at alle deler av kirken heier på hverandre.

Kirken har høy lokal troverdighet, med mange møteplasser og kulturarrangementer. Her gjøres mye bra arbeid som kan utvikles videre. Man kan kanskje også vurdere å satse på en større grad av åpne kirker flere steder i sommerhalvåret?

6. Jeg tenker videre at det er viktig å arbeide for at de lokale menighetene, prestene og ansatte får utvikle seg på sine stedegne premisser. I tiden som kommer, vil trolig arbeidet med lokale strategiske menighetsplaner komme til å stå sentralt. Jeg vil heie på menigheter og ansatte som jobber systematisk med egen profil og gjør egne prioriteringer og satsing. I denne sammenhengen er det viktig å tilby menighetene og spesielt de ansatte kompetanseheving.

I forkynnelsen min ligger tyngdepunktet på Jesus og på hva hans ord og gjerning betyr for oss i dag. I en tid med mange mørke skyer på horisonten trengs Kirkens forkynnelse om håp og kjærlighet. Siden jeg preker fast på søndagene, følger jeg oftest kirkeårets tematikker. Det innbyr til å trekke veksler på temarikdommen som treenighetslæren tilbyr. Kjernetemaet er nåden og kjærlighet. Et annet favoritt-tema for meg er ekklesiologi – læren om kirken – og hvordan vi skal fungere som menighet. Et tredje hovedtema for meg er hvordan Kirken og den enkelte kristne kan bidra til å medvirke til bærekraft, global rettferdighet og verdighet for de svakeste i samfunnet.

7. En utfordring handler om å få full oversikt bispedømmets drift så fort som mulig. Jeg har nylig jobbet som vikarprest i bispedømmet, og har tidligere jobbet i fylket i ulike perioder. Bestefar er fra Herøy og bestemor fra Torghatten, og vi har familiesteder/hytte begge steder. Jeg har også mye slekt og familie i fylket. Jeg kjenner med andre ord folkelynet og landsdelen. Men når det gjelder Sør-Hålogaland bispedømmes drift, er kjennskapet mer begrenset. Dette er på den ene siden en ulempe, men på den andre siden kan det sees på som en fordel at en ser ting med friske øyne. En bisperolle vil by på overraskelser, og siden jeg liker å lære nye ting og møte nye utfordringer, er ikke dette skremmende.

8. Jeg har arbeidet og bodd lenge i Afrika, jobbet i døvekirken, i lærerutdanningen og på teologiske utdanningsinstitusjoner, vært politiker og aktiv i miljøorganisasjoner. Dette er erfaringer som preger meg og som vil være nyttig for Kirken.

Med et stadig økende utdanningsnivå i Norge vil det være en fordel at flere biskoper har doktorgrad i teologi. Doktorgradsforskningen min på kirkelige uttalelser og vedtak (fra kirkemøter og bispemøter) og på hvilken effekt disse har hatt, kan være nyttig kompetanse å ta med inn i et bispekollegium.

Siden vi også lever i en tid der miljø og bærekraft blir stadig viktigere, vil det være en styrke med en miljøetisk og øko-teologisk fagperson både i bispekollegiet, og i Sør-Hålogaland bispedømme.

9. Jeg ser på meg selv som en brobygger som har vært opptatt av at alle skal kjenne seg trygge og verdsatte. Dette er viktig både fordi det er rett målt mot et kristent menneskesyn, og fordi Kirken skal være i stand til å nå flest mulig. For å kunne

kommunisere med alle grupper i samfunnet må Kirken speile mangfold. Kirken må derfor arbeide kontinuerlig for at alle typer mennesker skal kjenne seg ønsket og hjemme i menighetene. Selv har alltid vært opptatt av likestilling. Jeg jobbet aktivt for at kvinner skulle få bli prester i den evangelisk lutherske kirken i Kamerun, og jeg har forsket og skrevet bok om kvinneprestenes situasjon i den samme kirken. Jeg har også jobbet med mennesker med ulike funksjonshemninger, og jeg har sammen med min kone mellom annet startet en døveskole. Alt dette kommer av et dyptfølt engasjement for at alle mennesker skal ha like rettigheter og muligheter. Kirken skal speile og peke på Guds grenseløse kjærlighet; da må det også komme til uttrykk i Kirkens omsorg for minoriteter og de svakeste. I Sør-Hålogaland handler dette også om å oppvurdere samiske uttrykk og om å bidra til at gudstjenestelivet er lagt til rette for ulike typer mennesker.

For å sikre at alle minoriteter kommer til orde og kjenner seg ivaretatt, er det ofte nyttig med møteplasser og nettverksbygging mellom likesinnede. Kirken kan med fordel stimulere til etableringen av ulike former for minoritets- og solidaritetsnettverk og se disse som en ressurs. Det er en selvfølge at en biskop skal jobbe mot diskriminering og for respekt og inkludering. Den norske kirke har to syn på innretningen av ekteskapet, og jeg mener at det er klokt å slå ring om dagens ordning og holde fokus på at alle kjenner seg ivaretatt av Kirken, uavhengig av seksuell status og kjønn, etnisitet, funksjonsnivå og alder. Personlig har jeg liten tro på at en skal ensrette teologien i Den norske kirke eller innføre ytringsforbud – men jeg tror at vi må holde fokus på at vi skal møte hverandre med respekt. For en biskop er det en plikt å arbeide for at ingen ansatte skal kvi seg for å gå på jobb.

10. Jeg ønsker at brede lag av befolkningen i Sør-Hålogaland skal få ta del i troen, håpet og kjærligheten som Kirken forkynner. Jeg ønsker også at Kirken skal fremstå som en raus og kompetent aktør i samfunnsdebatter. Det er dette som motiverer meg til å stille meg til disposisjon. Så er det jo et stort pluss for meg personlig at dette vil gi meg anledning til å flytte til Norges flotteste landsdel. Nordland var og er barndommens eventyrrike.

11. Kjærligheten til og respekt og interesse for samisk kultur har fulgt meg gjennom hele voksenlivet. Både jeg og min kone har familiær tilknytting og venner i samiske miljø. Jeg har selv arbeidet aktivt for å fremme respekt for og kjennskap til samisk kultur der det har vært mulig. Jeg har også forsket på og publisert artikler om samisk teologi, kultur og tro, samt studert samisk tro og livstolkning ved Samisk høgskole i Kautokeino. De siste fire årene har jeg hatt forelesningsansvar for temaet samisk kultur og trosliv ved Høgskulen på Vestlandet. Om jeg skulle bli biskop i Sør-Hålogaland, vil jeg gjøre det jeg kan for å fremme og styrke samisk kirkeliv, og det hadde vært flott å kunne repetert sørsamiske uttrykk og gå på kurs for å lære meg grunnleggende lulesamisk. Jeg er dypt og ekte engasjert i arbeidet for samisk kultur.